

трагедия – любовта към Родината, болката му за Македония. Запомнила съм думите, които той често повтаряше по този повод – че Яворов е не само велик поет, но и една от най-високоморалните личности в българския обществен живот.

*

Винаги съм смятала за рядко щастие това, че Лилив е мой най-близък роднина, с когото е минало детството и юношеството ми. Той е брат на моята баба. Живеехме заедно в къщата на дядо ми Минчо Чакърв – пенсиониран училищен инспектор, френски възпитаник, завършил висшето си образование в Гренобъл. Къщата се намираше в кв. Горни Лозенец, на улица „Мерхамлъ“ № 11 (сега ул. „Николай Лилиев“). Тази дядова къща, в която съм се родила, беше съборена съвсем наскоро, преди десетина години.

Къщата беше пренаселена. В нея живеехме седем възрастни и две деца – братовчед ми Боян Данаилов и аз. Боян беше син на леля ми Мила Данаилова – сестра на мама. Вуйчо Николай много ни обичаше – мене и Боянчо; като свои собствени деца, с каквито съдбата не го дари никога. Всички живеехме много заедно, но аз бях болезнено привързана най-много към вуйчо Николай (така го наричахме всички у дома, не само аз). Леглото ме беше в неговата стая. Всяка сутрин ставах рано, за да му сваря кафето и да го изпратя, когато тръгваше за Народния театър, където той отиваше винаги пеша. Беше драматург на театъра от 1932 г., когато аз съм се родила, до края на живота си (1960 г.). Много неща му дължа – не само като нравствени и житейски уроци, но и в чисто житейски план: благодарение на него учих във френския колеж в София (френски възпитаник, той бе проникнат от любов към френската култура и език); после успешно завърших българска филология в Софийския университет и благодарение на него акад. Людмил Стоянов, който по това време беше директор на Института за литература при БАН, ме назначи на работа в института, като библиограф.

Често съм слушала по различен повод размислите му за Яворов. Винаги говореше за него с неизменен и искрен възторг. Казваше, че след Ботев той е най-гениалният български поет и един от великите славянски и европейски поети. Знаеше наизуст голяма част от стихотворенията му и обичаше да ми ги рецитира.

Вуйчо Николай беше необикновено скромнен човек (друг такъв като него не съм срещала през живота си). Ако се хвалеше с нещо, хвалеше се само с приятелите си, най-вече с Димчо Дебелянов, с Димитър Подвързачов, с Владимир Василев и останалите „златорожци“. Особено близък